

[Tastesen.]

ning, at vi skal have mange flere ungdomspensioner, og at man ikke skal fylde ungdomspensionerne 100 pct. op med et adfærds vanskeligt klientel, hvis dette på nogen måde kan undgås: Hvis kun nogle få af de unge, der bor på en ungdomsinstitution, har stofproblemer, er mulighederne for en hurtig stabilisering i højere grad til stede, idet samværet med de andre unge, som udgør flertallet, vil give mulighed for andre oplevelser end stofmisbruget. Alle vore kommuner, boligselskaber og andre, der har indflydelse herpå, må give bygningen af ungdomspensioner en meget høj prioritet.

Ud fra det synspunkt, at vi den 1. juni i år havde 55 unge under 18 år i fængsel forskellige steder i landet, må det være rigtigt, at vi som alternativ hertil går ind for, at der opbygges lukkede afsnit under børne- og ungdomsforsorgen. Der bør altså bygges et antal observationsafdelinger, men er det tilstrækkeligt med 2 afdelinger? Det er i denne forbindelse meget vigtigt, hvordan disse observationsafdelinger indrettes. De skal selvfølgelig være lukkede udadtil, men de må være åbne indadtil, så der skabes et så venligt miljø som muligt. Billeshave ved Middelfart er her et eksempel på, hvordan det kan gøres. Bråskovgårds lukkede afsnit er derimod en skamplet, vi ikke kan være bekendt. Jeg vil anbefale socialministeren, at hun aflægger besøg på Bråskovgård, hvis hun ikke allerede har været der. Hun vil ikke kunne tage derfra med god samvittighed. Der er indrettet 12 små lukkede rum på hver 4,5 m². Jeg har svært ved at tro, at man her kan opnå et behandlingsmæssigt godt resultat. De 4,5 m² er vel i øvrigt langt under det krav, der stilles som mindste rumstørrelse i landsbyggeloven. Jeg mener, at mindste rumstørrelse er 6 m².

Jeg så i Berlingske Aftenavis for i går, at man i Sverige har en begrænsning af, hvor meget euforiserende stof der må udstedes recept på; 5 piller er det højeste, der normalt udstedes recept på. Jeg har jo tidligere haft et spørgsmål til indenrigsministeren herom og spørger igen, om der er sket noget nyt i situationen, som kan begrunde, at vi ændrer vor holdning her. Det misbrug, der følger af, at mange læger udsteder recept på alt for store kvanta tabletter, så at børnene kan stjæle tabletter i deres forældres medi-

cinskab, er med til at forøge vores problem. Burde vi ikke som i Sverige indføre en kvantumstørrelse for, hvor meget euforiserende medicin der må udstedes recept på?

Lovforslagets § 1 går ud på, at revisionsbestemmelsen i loven om euforiserende stoffer ophæves. Vi kan i socialdemokratiet give tilslutning hertil. Hvis en ny udvikling i cannabisproblematikken skulle opstå, vil vi selvfølgelig kunne forlange loven taget op til revision på ny.

Det er naturligvis foruroligende, at vi får oplyst, at antallet af regelmæssige hashbrugere er firdoblet på 2 år. Man kan ikke indføre en ny rusgift i det danske kulturmønster, uden at dette vil føre til store menneskelige ulykker. Det, som gør hash farlig, er netop, at hash i forhold til de stærkere psykodeliske stoffer, de centralstimulerende stoffer og opiaterner, anses for mindre farlig. Derfor har en stor del af de unge givet sig til regelmæssigt at ryge hash, og det fører til konflikter i hjemmet og i skolen, hvor undervisningen ofte forsømmes; ofte indledes en social deroute, der kan føre over i brug af de stærkere narkotiske stoffer.

Med god grund ser store dele af dansk ungdom op til folk som Klaus Ribbjerg og Jesper Jensen, men de pågældende gjorde både frihedssynspunktet og dansk ungdom stor fortred ved at fremhæve hashrygning som et ideal, da de i sommer var på protestbesøg hos kulturministeren. Der findes helt klart folk i dette land, som kan slappe af med hashrygning hver lørdag aften uden at mene, at de bliver skadet derved, men børn i skolealderen, der ikke kan administrere deres hasforbrug, bringes i en psykisk afhængighedssituation, der afgjort kan have stor skadevirkning. Gennem oplysningsarbejdet og de præventive foranstaltninger er det mit håb, at hashforbruget mindskes, så vi ikke tvinges ud i en situation, hvor summen af skadevirkningerne bliver øget.

Den afslappede linje, som anvendes over for brugerne, bør fortsættes, men jeg vil stærkt henstille til den såkaldte kulturelite: lad være med at begå nye dumheder som f. eks. offentlig hashrygning. Man vil derved gøre tilværelsen mere besværlig for de unge, som har stofproblemer, og det har vel ikke været meningen.

Jeg må derfor konkludere, at intet i den øjeblikkelige situation gør det aktuelt at